

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: D. M.** proti **žalovanému: Velitelství společných sil**, se sídlem Dobrovského 933/6, Olomouc, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Velitele společných sil ze dne 13.8.2008, č.j. 167-132/2008/OsŠ,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Velitele společných sil ze dne 13.8.2008, č.j. 167-132/2008/OsŠ, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí velitele VÚ 7214 Čáslav ze dne 26.5.2008, čj. 63-12/2008-7214 vydané ve věci žádosti žalobce o zápočet zvýhodněné doby služby (dvojnásobkem) za období od 26.10.1987 do 31.12.1992 pro účely výsluhových náležitostí. Přestože ze záhlaví napadeného odvolacího rozhodnutí vyplývá, že věc se týkala i zpětného přiznání zvláštního příplatku za práci ve ztíženém pracovním prostředí, věcně a obsahově bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno toliko rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o zamítnutí žádosti o zápočet zvýhodněné doby služby.

V prvostupňovém rozhodnutí vyšel služební funkcionář ze zjištění, že žalobce pracoval v předmětné době ve služebním zařazení technika skupiny oprav radiového a technického vybavení s výkonem služby zahrnující bezprostřední činnost s nebezpečnými látkami uvedenými v příloze 2 k rozkazu MNO č. 17/98, bod B), čl. 3, písm. e) u dnes již zrušené 3. letecké vojskové opravny. Práce žalobce nebyly posouzeny jako práce splňující podmínku dle čl. 4 uvedené přílohy 2, vyžadující pro účely zvýhodnění zápočtu, že musí jít o práce trvale převažující (tvořící trvale více než 50% služební činnosti) a vojáci za ně musí

pobírat příplatek za více než polovinu pracovních dnů. V řízení bylo zjištěno, že dle rozkazů za uvedené období žalobci nebyl zvýhodněný zápočet přiznáván a příplatek pobíral pouze v r. 1992 v rozsahu práce v celkové výši 246 hodin, t.j. za cca 30 pracovních dnů. Proto mu nebyl vystaven a nebyl doplňován ani Evidenční list zvýhodněné započitatelné pracovní doby a nárok na něj nebyl povolován rozkazy, jak stanovoval čl. 7 přílohy 2 a příloha 2a.

Služební funkcionář usoudil, že vzhledem k časovému odstupu není důvod zpochybňovat stanoviska tehdejšího velitele s přihlédnutím k tomu, že tehdy šlo o stanoviska jednotná různých velitelů všech leteckých útvarů v ČSLA. Služební funkcionář nepovažoval za nezbytné provést dokazování žalobcem navrženými čestnými prohlášeními spolupracovníků žalobce z důvodu, že by neprokázaly jiný stav věci vzhledem k funkčnímu zařazení těchto spolupracovníků, Současně žalovaný uvedl, že neměl k dispozici ani další navrhované důkazy – knihu oprav NS OOP R RTV, roční rozbory velitele a protokoly o provádění předepsaných prací s tím, že tyto dokumenty v archivu AČR nejsou a nadto vypovídací hodnota těchto materiálů je nedostatečná a sporná.

Žalovaný se v napadeném odvolacím rozhodnutí vypořádával s odvolací námitkou žalobce, že v předmětné době prokazatelně vykonával funkci v podmínkách zdraví škodlivého prostředí, neboť vykonával službu při elektromagnetickém záření opravovaných vrtulníků. Žalobce v odvolání zpochybnil činnost tehdejšího velitele útvaru, když tvrdil, že tento velitel neplnil povinnost posuzovat skutečnosti rozhodující pro hodnocení zdraví škodlivých podmínek.

Uvedenou námitku žalovaný shledal v rozporu s ustanovením rozkazu MNO č. 17 ze dne 23.9.1988, neboť v části B. čl.2 přílohy č. 2 rozkazu je sice upraveno povolování zvýhodněného započtení služební doby, ale na základě návrhu odborného náčelníka, obsaženém v jeho rozkazu. Podle žalovaného tedy nelze argumentovat tím, že velitel útvaru si své povinnosti neplnil, když požadované skutečnosti ve svém rozkazu neuvedl, protože k tomu nedostal návrh odborného orgánu, nadřízeného žalobci. Žalovaný považoval za mylný argument žalobce, že nevyplácení příplatků za zdraví škodlivou práci není rozhodující, protože k nevyplácení těchto příplatků nedošlo v důsledku nesplnění povinností velitele útvaru. Je skutečností, že velitel neměl k přiznání těchto příplatků podklady odborného orgánu (návrhy ve smyslu ustanovení rozkazu č. 17/1998) a to proto, že tento odborný orgán neviděl důvody pro podávání tohoto návrhu, když žalobce nesplňoval podmínky pro toto přiznání. Velitel útvaru neměl podle uvedeného rozkazu rovněž povinnost z úřední povinnosti hodnotit pracoviště v součinnosti s hygienickou službou armády. Žalovaný přisvědčil správnosti postupu správního orgánu 1. stupně, pokud se ten nezabýval čestnými prohlášeními bývalých zaměstnanců leteckých opraven, neboť rozkaz č. 17/1988 nepředpokládal prokazování zvýhodněné doby služby navrženým způsobem (tím by mohly být prokazovány situace podle části C čl. 9 rozkazu), ale potřebná doba se prokazuje na základě výpisů z denních rozkazů nebo na základě jiného hodnověrného podkladu. Tímto jiným hodnověrným podkladem nemohla být čestná prohlášení jiných zaměstnanců, neboť správním orgánem 1. stupně byla správně zhodnocena jejich zaujatost. Žalovaný uzavřel, že správním orgánem 1. stupně bylo správně posouzeno, že žalobce nesplnil podmínky podle části B. čl. 3 a 4 rozkazu pro zvýhodněný zápočet doby služby, když příplatek pobíral toliko v r. 1992 a dále nesplnil podmínku výkonu více než 50% pracovní činnosti v nebezpečných podmínkách.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl vojákem z povolání od 15.7.1987 a služební poměr skončil dne 31.10.2005. Dnem 26.10.1987 začal provádět práce zahrnující činnosti v prostředí nebezpečného elektromagnetického záření u 3. leteckých vojskových opraven (LVO) v Havlíčkově Brodě. Žalobce tvrdil, že v té době nebyla vedena evidence doby odpracované práce na pracovišti a z hlediska nebezpečnosti nebyl posouzen charakter prováděných prací. V pracovní náplni žalobce u 3. LVO bylo provádění prací na všech vrtulnících Mi-17 a opravy těchto zařízení ve zkušební laboratoři před rozdělením republiky. Množství opravované techniky bylo větší a podíl práce ve zdraví škodlivém prostředí se pohyboval okolo 80% z celkové odpracované doby. Od 1.11.1992 byla organizace zrušena a žalobce přešel ke 36. letecké opravárenské základně Brno na stejné pracovní zařazení se stejnou pracovní náplní jako u 3.LVO Havlíčkův Brod . Na novém pracovišti bylo provedeno měření rizikových faktorů a následně byla prováděná práce zařazena v r. 2002 do 3. kategorie a označena jako riziková. Na základě tohoto zařazení byl žalobci od r. 1999 do roku 2003 přiznán příplatek za práci ve zdraví škodlivém prostředí a zvýšený zápočet odpracované doby.

Žalobce namítal, že v průběhu služebního poměru několikrát upozorňoval, že mu náleží zvýšený zápočet podle zák.č.. 100/1988 Sb.a prováděcí vyhlášky k rozkazu č. 17 za období na předchozím pracovišti. Žalobce proto odmítl podepsat souhlas s evidencí pracovní doby již na 1. pracovišti. Žalobce tvrdil, že v řízení bylo zjištěno, že zaměstnavatel od r. 1987 do roku 2001 neprovedl nařízené zhodnocení nebezpečnosti práce a nevyplácel žádné příplatky za nebezpečnou práci a neprováděl evidenci odpracované doby. Stanovená evidence byla skartována při zániku 3. LVO a v archivu není uložena. Žalobce se však domáhal přijetí svědectví bývalých kolegů z pracoviště tak, že předložil dvě čestná prohlášení dokládající procentuální podíl z celkového fondu pracovní doby odpracované činnosti. Tito pracovníci měli provádět podobné práce jako žalobce, vést stanovenou evidenci a měli přehled o množství práce. Skutečnost, že žalovaný nemohl v řízení doložit množství práce na rizikovém pracovišti, je právě řešena vyhláškou jako jeden důvodů pro použití svědectví osob.

Žalobce vyslovil názor, že přiznání příplatků za práci ve zdraví škodlivém prostředí jako jedna z podmínek uznání zvýhodněné pracovní doby, není rozhodující. Zaměstnavatel věděl od výrobce zařízení, že práce na těchto zařízeních je riziková a neprovedl zhodnocení rizikovosti a ignoroval nesouhlas žalobce s evidencí odpracované doby , vyjádřený odmítnutím podpisu odpracovaných dob dne 31.12.1993.

Na podporu uvedených tvrzení žalobce poukazoval na svůj osobní spis- Složku výkazu odpracovaných dob, Výkaz dob a kategorií funkcí.

Na závěr žaloby žalobce poukázal na zdlouhavost správního řízení, na stížnostní řízení ohledně nečinnosti žalovaného a navrhl, aby soud ve svém rozsudku připustil provedení dokazování svědectvím osob, stanovil, že vzhledem k porušování povinností vést evidence pracovní doby a k velkému časovému odstupu se nevyžaduje přiznání příplatků za zdraví škodlivou práci a že provedeným šetřením bylo zjištěno, že žalobce v uvedené době vykonával bezprostřední činnost s nebezpečnými látkami a má tak nárok na zvýhodněný zápočet doby služby od 26.10.1987 do 31.12.1992, kdy byly zrušeny zvýhodněné zápočty odpracovaných dob zákonem č. 235/1992 Sb.

Ve svém vyjádření k podané žalobě Ministerstvo obrany, které bylo žalobcem označeno za žalovaný správní orgán nejprve vzneslo námitku promlčení nároku žalobce a dále navrhlo odmítnutí žaloby s tím, že ministerstvo není pasivně legitimováno v daném sporu. K meritu věci uvedlo právní předpisy, které upravují výsluhové náležitosti vojáků z povolání s tím, že danou problematiku na základě platných zákonů upravoval rozkaz ministra obrany č. 17 ze dne 23.9.1988 včetně přílohy 2 (Směrnice pro zvýhodněný zápočet doby služby v oboru působnosti Federálního ministerstva obrany). Ve smyslu těchto předpisů nebylo dle ministerstva zjištěno, že by práce žalobce byla tehdeším velitelem 3. LTO

posouzena jako činnost, při které by trvale převažovaly rizikové práce stanovené ve směrnici. Ministerstvo zdůraznilo, že aktivita velitele byla tehdy podmíněna návrhem odborného náčelníka, který tak v případě žalobce ani u vojáků vykonávajících srovnatelné činnosti nepodal. Ministerstvo poukázalo na šetření u bývalého náčelníka personálního oddělení 34. stíhací bombardovací letecké divize, 3. LVO Havlíčkův Brod, Vlastimila Němce, která vykazovala obdobnou činnost jako vykonával žalobce. Tento velitel obecně k praxi posuzování zápočtů uvedl, že zápočet povoloval výslovně a jmenovitě velitel ve svém denním rozkaze a to vždy za 1 rok zpětně. Tento rozkaz byl zapisován do evidenčního listu zvýhodněné pracovní doby a byl veden v osobním spisu v zaměstnanci. Dále uvedl, že práce příslušníků v podřízenosti 34. stíhací bombardovací letecké divize byly vždy hodnoceny jako nerizikové, protože práce s rizikovými faktory trvale nepřevažovaly. Toto zjištění velitele jiného útvaru nebylo v řízení vzato jako důkaz, nicméně sloužilo k ověření tehdejší praxe u leteckých útvarů. Ministerstvo považovalo postup žalovaného za správný s ohledem na nedosažitelnost žalobcem navržených listinných důkazů a s ohledem na to, že v obou případech navržených čestných prohlášení jde o prohlášení bývalých příslušníků 3. LVO, kterým stejně jako žalobci nebyla doba služby posouzena zvýhodněně.

Žalobce v následně zaslané replice odmítl názor žalobce na nedostatek pasivní legitimace žalovaného, v tomto směru odkázal na usnesení soudu č.j. 19C 184/2008-10, v němž bylo ministerstvo soudem určeno jako žalovaný, odmítl námitku promlčení s tím, že v průběhu doby služby upozorňoval na rozdíl mezi provedeným hodnocením a skutečností a na to, že nepodepisoval výkaz pracovní doby a žalovaný věděl, že existuje sporné období pro posuzování výsluhových náležitostí. Žalobce setrval na svých tvrzeních s doplněním, že přiznání případných příplatků za práci ve zdraví škodlivém prostředí by muselo mít oporu v nějakém měření či stanovisku hygienika, velitele či odborného náčelníka. Dle názoru žalobce hodnocení vydané Hlavním hygienikem AČR provedené k zápočtu od 1.12.1993 do roku 2003 postihuje i předchozí práci žalobce vykonávanou v požadovaném období. Žalobce k replice připojil stanovisko Ministerstva obrany, oddělení služby vojsk a právní podpory SRDS-OS ze dne 8.9.2006.

Ministerstvo obrany k replice žalobce ve svém dalším vyjádření uvedlo, že nerozumí tomu, proč žalobce argumentuje připojeným právním stanoviskem MNO, když v tomto stanovisku je řešena otázka nároků jiné osoby (prap. Diviše) za zcela jiné období a za platnosti odlišných právních předpisů a týkalo se otázky, zda přiznávání příplatků jako platových náležitostí spadá pod režim řízení ve věcech služebního poměru. Nicméně ministerstvo uvedlo, že uvedené stanovisko rozlišuje instituty, které žalobce směšuje, když poukazuje na měření proběhlé v r. 2001, totiž, že směšuje kategorie nebezpečnosti práce podle zákona č. 258/2000 Sb. a posouzení služby jako zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti.

K žádosti soudu o vyjádření k žalobě zaslané Veliteli společných sil jakožto orgánu, který rozhodoval napadeným rozhodnutím, bylo soudu předloženo vyjádření Vojenského útvaru 2802 v Olomouci, který uvedl, že žalovaným správním orgánem mělo být Velitelství společných sil se sídlem v Olomouci, k přezkoumání jehož rozhodnutí je příslušný Krajský soud v Ostravě. Současně vyslovil názor, že žalobce napadá rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, aniž by současně napadal rozhodnutí Velitele společných sil, a proto navrhl odmítnutí žaloby.

Městský soud v Praze z podané žaloby a jejích příloh zjistil, že žalobce podal žalobu ke správnímu soudu v důsledku usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25.5.2009 č.j.

19C 184/2008-10, jímž bylo zastaveno řízení ve věci předmětných nároků s odkazem na věcnou příslušnost soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. V tomto usnesení bylo za žalovaného označeno Ministerstvo obrany a žalobce byl v poučení poučen o možnosti podat proti rozhodnutí Velitele společných sil žalobu k Městskému soudu v Praze. Vzhledem k tomu, že žalobce podle poučení obvodního soudu konal a vzhledem k tomu, že v období od podání žaloby byly Městským soudem činěny úkony k přípravě pro rozhodnutí a až po delším časovém odstupu bylo zjištěno, že sídlo Velitele společných sil je v Olomouci, soud nepovažoval z hlediska zásady hospodárnosti za vhodné vydávat další usnesení a postupovat věc místně příslušnému krajskému soudu, zvláště když v dané věci je zachována věcná příslušnost Městského soudu v Praze jako krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Přihlédl také k tomu, že v tomto případě byly dány podmínky pro rozhodnutí věci bez jednání, které je jinak, z hlediska přístupu účastníků k soudu, determinujícím faktorem pro určení a zachování místní příslušnosti soudu, když současně žalobce sám v zaslané replice s poukazem na označení žalovaného obvodním soudem nijak nerozporoval přípravné úkony činěné Městským soudem v Praze.

S ohledem na uvedené Městský soud v Praze přistoupil k věcnému projednání žaloby, přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které přecházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem přezkumu zákonnosti jsou rozhodnutí služebních orgánů vydaná podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání ve věci žádosti žalobce o zvýhodněný zápočet doby služby zvláštní povahy za dobu od 26.10.1987 do 1.6.1992 s tím, že zvýhodněný zápočet doby služby (dvojnásobně) je rozhodný pro řešení výsluhových náležitostí po propuštění žalobce z činné služby. Předmětná žádost byla vyjádřena v podání žalobce ze dne 12.10.2005 označeném jako „Nesouhlas se zápočtem doby služby“. Vykázání a uznání doby služby za předmětné období žalobce požadoval z hlediska právních předpisů platných v žalovaném období, tj. z hlediska zákona č. 121/1975 Sb. a následně zejména ust. § 138 zákona č. 100/1988 Sb. a dále podle Směrnice pro zvýhodněný zápočet doby služby v oboru působnosti Federálního ministerstva národní obrany (dále jen Směrnice), jež se stala přílohou 2 Rozkazu ministra národní obrany č. 17 ze dne 23.9.1988 (dříve platila směrnice, jež tvořila přílohu k Nařízení náčelníka Generálního štábu Čsl. armády č. 4 ze dne 5.3.1985).

Posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, tedy to, zda žalobce vznesl oprávněný nárok na zvýhodněný zápočet doby služby jak předpokladu pro výsluhové náležitosti, závisí na posouzení, zda žalobce splnil podmínky uvedené ve Směrnici pod bodem A. a B. čl. 4 písm. e) a čl. 4.

Bod A čl. 1 Směrnice všeobecně stanovil dvojnásobný zápočet doby služby vojáků strávené při bezprostřední práci s nebezpečnými látkami, vymezenými v uvedeném ustanovení a ve škodlivém prostředí, mimo jiné, také v prostředí elektromagnetického záření, kterého se žalobce dovolává.

Bod B čl. 2 Směrnice stanovil, že zvýhodněné započtení služební doby nebo práce povoluje na podkladě návrhu odborného náčelníka nadřízený, počínaje velitelem (náčelníkem) útvaru (školy, útvaru, úřadu a zařízení) ve svém rozkaze. U FMNO povoluje zvýhodněný zápočet náčelník příslušného druhu vojska (služby) pro příslušníky své správy (samostatného oddělení) a pro jemu podřízené zástupce vojenské správy.

Bod B. čl. 3 písm. e) Směrnice pak konkrétněji stanovil, že *nárok na zvýhodněný zápočet mají vojáci z povolání, kteří vykonávají funkce zahrnující bezprostřední práci s nebezpečnými výbušnými, chemickými, otravnými a radioaktivními látkami, laserovým*

zářením, nebezpečným elektromagnetickým zářením a původci zvláště nebezpečných nákaz, přičemž zároveň vymezil činnosti, při kterých k takové práci dochází, - při laboratorních pracích, výrobě, manipulaci a při pokusných pracích většího rozsahu (včetně pokusných pracích s ultrazvukem) a kontrolách výroby a zkoušení zařízení s použitím otravných a radioaktivních látek a při činnosti vykonávané s prokázanými chemickými karcinogeny nebo v prostředí s rizikem chemické karcinogenity.

Bod B. čl. 4 Směrnice zcela upřesnil rozsah prací významný pro zvýhodněný zápočet služební doby a další podmínku prokazující takový rozsah prací, spočívající ve způsobu odměňování. Podle bodu B. čl. 4 se ustanovení bodu B. čl. 3 písm. e) Směrnice se vztahuje výhradně na vojáky z povolání, kteří *vykonávají funkce, v jejichž pracovní činnosti trvale převažují (tzn. tvoří trvale více než 50 % jejich činnosti) práce uvedeného charakteru, pokud tito vojáci pobírají za tuto činnost příplatky podle předpisů o peněžních náležitostech vojáků v činné službě za více než polovinu pracovních dnů v kalendářním roce nebo za období uvedené v druhém odstavci čl. 2.*

Z uvedené právní úpravy vyplývají dvě podstatné podmínky, nezbytné ke zjištění oprávněnosti nároku žalobce na zvýhodněný zápočet doby služby:

- 1) rozsah více než 50% pracovní činnosti bezprostředně vykonávané ve zdraví škodlivém prostředí
- 2) pobírání příplatků za tuto práci za více než polovinu pracovních dnů v kalendářním roce

Žalobní námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí lze pro účely soudního přezkumu vymezit v těchto rovinách tvrzení:

- 1) předně, že žalobce v žalovaném období fakticky vykonával službu v prostředí nebezpečného elektromagnetického záření u 3. leteckých opraven v Havlíčkově Brodě a že tak činil v rozsahu prací splňujícím procentuální podíl více než 50 % z celkového fondu pracovní doby.
- 2) že pracoviště žalobce nebylo posouzeno z hlediska nebezpečnosti prováděných prací a proto nebyla prováděna evidence odpracované doby na tomto pracovišti (oprava vrtulníků Mi-17 v laboratoři).
- 3) že zjištění, zda příplatky za práci ve zdraví škodlivém prostředí byly či nebyly přiznány není rozhodující.

Na základě uvedených podmínek nároku, z pohledu vymezených tvrzení a pro značný časový odstup nejen výkonu služby žalobce po období od r. 1987 do roku 1992, ale i platnosti uvedených zákonných i vnitřních předpisů, nemůže být pro posouzení zvýhodněného zápočtu služební doby postačující pouze tvrzení žalobce, že příslušný služební funkcionář nevyhodnocoval zdraví nebezpečnou práci ve škodlivém prostředí a nevedl evidenci pracovní doby v tomto prostředí, ač tak učinit v průběhu žalované doby měl. Pro shledání nároku žalobce na zvýhodněný zápočet odpracované služební doby bylo jediné rozhodující skutkové zjištění, že žalobce fakticky takový rozsah práce vždy za kalendářní rok vykonával a že byl za tuto práci odměněn příplatky dle předpisů o peněžních náležitostech. Pro takové zjištění však správní orgán v průběhu řízení a soud v podkladech správního řízení nenalezly žádné dostupné a relevantní důkazy, když listiny navrhované žalobcem (kniha oprav NS OPP R RTV, roční rozborů velitele VÚ a protokoly o provádění předepsaných prací na vrtulnících Mi-17 a Mi-8.) nebyly dle sdělení Vojenského ústředního archivu v Olomouci ze dne 2.8.2006 dohledány z důvodů, že tyto doklady nebyly k archivaci předány. Doklady prokazující zařazení žalobce do II. kategorie rizikových prací a protokol o měření

elektromagnetického záření, založené v osobním spise žalobce, na které žalobce v odvolání poukazoval, jsou datovány roky 2001 a 2002, tj. týkají se jiného období a jiného pracoviště. Žalobce se proto ohledně zjištění požadovaného rozsahu odpracované činnosti ve zdraví škodlivém prostředí a ohledně odměny za tuto práci ocitl v důkazní nouzi. Není důvodné tvrzení žalobce, že přiznání příplatků za práci v požadovaném rozsahu není rozhodující. Přiznání těchto příplatků je nejen jednou z podmínek pro zvýhodněný zápočet doby služby, ale pro žalobce má v tomto případě i svůj význam důkazní, totiž jako důsledek toho, že práce ve zdraví škodlivém prostředí byla skutečně vykonávána, neboť za ni náležela vojákovi v činné službě odměna. Přiznání příplatků a jejich výše by tedy samo o sobě mohlo být vodítkem a důkazem o rozsahu provedených prací v průběhu kalendářního roku, aniž by musel existovat jiný důkazní prostředek o výkonu těchto prací, zvláště, jestliže se v této věci ve vojenských archivech nepodařilo nalézt dokumentaci, která dle návrhu žalobce mohla prokazovat množství a povahu provedené práce na opravě letounů a agregátů. Důkazní nouze o rozsahu prováděných prací ve zdraví nebezpečném prostředí je zřejmá i z vyjádření náčelníka oddělení oprav LT mjr. Ing. Petr Špinara ze dne 20.7.2006, který sice uvedl, jaké skutečnosti (přehledy prací) by bylo možné zjistit v případě archivování knihy oprav, přehledu předepsaných prací, ročních rozborů velitele VÚ i protokolů o provádění předepsaných prací, nicméně z jeho vyjádření současně vyplývá, že i v případě archivace těchto dokumentů, by bylo pravděpodobně možné je důkazně použít toliko částečně a spíše podpůrně, neboť, bez znalosti a analýzy použité technologie při prováděných pracích nelze určit ani posoudit, jakou má zjištění počtu odpracovaných hodin a doby práce na opravovaných zařízeních vypovídající hodnotu k rizikové práci a její délce připadající na jednotlivce.

Žalobce také podepřel svůj nárok předložením čestných prohlášení osob, které v žalovaných letech pracovaly společně s ním na radiovém a radiotechnickém vybavení letadel. Emil Marinič ve svém čestném prohlášení ze dne 28.3.2006 a Zdeněk Burda ve svém čestném prohlášení ze dne 30.3.2006 ve zcela shodném textu prohlášení uvedli, že žalobce prováděl práce spojené s vyzařováním elektromagnetického záření na zařízení DISS-15 a SRO-2 a že tyto práce převažovaly a tvořily v letech 1987 až 1993 trvale více než 50 % činnosti žalobce.

V uvedených čestných prohlášeních je bez dalšího obsaženo tvrzení o rozsahu prací, které svým obsahem toliko opisuje jednu z podmínek bodu B. čl. 4 Směrnice a nelze je uchopit jako průkaz o skutečném procentuelním podílu odpracované doby služby, přičemž tato tvrzení ani neuvádějí druh prací na zmíněných zařízeních a nesnaží se ani upřesnit každodenní náplň pracovní činnosti. Tato prohlášení rovněž nic nevypovídají o příplatcích za službu. Soud proto ve shodě s hodnocením těchto prohlášení správními orgány nepovažuje uvedená prohlášení za návodná k provedení dokazování výsledky těchto bývalých příslušníků, neboť jejich výpovědi nemohou přinést dostatečný průkaz existence *obou* podmínek dle bodu B. čl. 4 Směrnice pro zvýhodněný zápočet doby služby a nadto úvaha správního orgánu, že s ohledem na jejich stejné či obdobné služební postavení v žalovaných letech mohou být podjatí (mají zájem na úspěchu žalobce) je zcela logická.

Oproti navrženým důkazům žalobce správní spis obsahuje rozkazy náčelníka 3.LVO z let 1989-1992, jejichž obsahem je vždy také bod, týkající se zvýhodněného zápočtu služební doby, v němž příslušný náčelník s odkazem na zákon č. 121/1975 a příslušné nařízení stanoví vždy v denním rozkaze přiznání zvýšeného zápočtu služební doby a přiznání zvláštního příplatku ve prospěch v rozkazu vyjmenovaných příslušníků. Z těchto rozkazů vyplývá, že žalobci byl přiznán zvláštní příplatek za výkon prací ve ztíženém a zdraví škodlivém pracovním prostředí – ionizující a elektromagnetické záření pouze na základě rozkazu ze dne 30.6.1992 za měsíc červen 1992. Z uvedeného lze dovodit že práce žalobce i ostatních příslušníků vojenského útvaru 3. LVO byla vyhodnocována z hlediska

práce v rizikových podmínkách a to v denních rozkazech náčelníků. Nelze proto vzít za zcela pravdivé tvrzení žalobce, že zaměstnavatel od r. 1987 do roku 2001 neprováděl zhodnocení nebezpečnosti práce příslušníků při výkonu služby a nevyplácel žádné příplatky. Žalobce si také odporuje ve svých námitkách, kdy na jedné straně tvrdí, že zaměstnavatel nevedl evidenci odpracované doby a na druhé straně uváděl, že stanovená evidence byla skartována při zániku 3. LVO a v archivu není uložena. Žalobce přitom nedoložil, že by se příslušníci útvaru a on sám domáhali posouzení nebezpečnosti pracoviště v žalovaných letech či se domáhali přiznání zvláštního příplatku. Tvrzení žalobce o tom, že nesouhlasil s výkazem dob pro účely zabezpečení peněžitými dávkami má sice oporu ve vložce výkazu dob v osobním spise na č.l. 213 osobního spisu. Tento nesouhlas je vlastně nesouhlasem, jaký žalobce vyjadřuje v žádosti o zápočet, v odvolání a v podané žalobě. Přitom pro posouzení oprávněnosti nároku žalobce bylo v řízení relevantní, zda existují důkazy o prováděné službě jako službě zvláštní povahy a zvláštního stupně nebezpečnosti dle podmínek tehdy platných směrnic k provedení zákona č. 121/1975 Sb. a následně zák. č. 100/1988 Sb., přičemž aplikace příslušné směrnice – přílohy 2 k Rozkazu ministra národní obrany č. 17 ze dne 23.9.1988 ke zvýhodněnému zápočtu dob ve svém bodu B. čl. 2 vyžadovala povolení zvýhodněného započtení doby služby také na základě návrhu odborného náčelníka. Pro posouzení nároku tedy bylo rovněž podstatné, zda žalobci byl v denních rozkazech povolován zvýhodněný zápočet dob a zda za tyto doby pobíral zvláštní příplatek. To v řízení prokázáno nebylo a tento nedostatek důkazního materiálu nelze přehlédnout jen na základě tvrzení žalobce, že si příslušný služební funkcionář neplnil své povinnosti, když z denních rozkazů založených ve správním spise je zřejmé, že výkon služby v rizikovém prostředí nebyl opomíjen a byl u příslušníků jmenovaných v rozkaze vyhodnocován se závěrem o přiznání zvýhodněného zápočtu doby služby a přiznání zvláštního příplatku. Nelze vyloučit, že se tak mohlo dít jen v některých případech a případně i nedůsledně, taková úvaha však nemůže vést k závěru, že žalobce naplnil podmínky pro přiznání zvýhodněného zápočtu služební doby, neboť nejsou žádné důkazy, které by prokázaly, že odpracoval potřebný časový rozsah ve zdraví škodlivém prostředí a neprokázal, že by za takovou práci pobíral zvláštní příplatek. Opačný závěr o oprávněnosti nároku žalobce by totiž na základě shora uvedeného musel být postaven toliko na *domněnce*, že v letech 1987-1992 nebyly uvedené doby služby evidovány a vyhodnocovány a zvláštní příplatky nebyly přiznávány. Domněnka není důkazem, neprokazuje namítanou skutečnost a v tomto případě je nadto vyvrácena i obsahem shora uvedených denních rozkazů náčelníka 3. LVO v žalovaných letech.

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily ve svém skutkovém a právním posouzení věci a svá rozhodnutí vydaly v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání, když k takovému postupu měl dány podmínky podle § 51 odst. 1 s.ř.s. Účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním a rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30.října 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.